

ENTER

V. E. SCHWAB

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

SHADES OF MAGIC VOL.3

หายนะแห่งคราไรแสง

A Conjuring of Light

พลอย ใจนส์ เปา

พิมพ์ครั้งที่ 1

ENTER
หายนะแห่งคราไรแสง
ENTER
หายนะแห่งคราไรแสง
ENTER
Shades of Magic Vol.3

หายนะแห่งคราไรแสง

A Conjuring of Light

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

การผจญภัยสุดลึกลับระหว่างโลกคู่ขนานทั้งสี่ได้เดินทางมาถึงช่วงท้ายแล้ว ก่อนหน้านั้นเคลล์ถูกหลอกล่อให้เข้ามายังลอนดอนขาวเพื่อเป็นร่างใหม่ให้อิซารอน เวทมนตร์มืดแสนแกร่งกล้าผู้มาจากลอนดอนดำ แต่แล้วแผนกลับไม่เป็นอย่างที่คิด เพราะถึงเคลล์จะโดนทรمانจนไร้ยางอายที่อยู่ห่างไปอีกโลกอาการปางตาย เขาก็ไม่ยอมรับอิซารอนเข้าร่าง นั่นทำให้เวทมนตร์มืดตัดสินใจยึดร่างฮอลแลนด์มาเป็นของตัวเองโดยสมบูรณ์ และในขณะที่อิซารอนกำลังมุ่งหน้าไปยังลอนดอนแดง โลกาก็ได้กระทำการเรื่องเกินกำลังของชาวลอนดอนเทาผู้ควรจะได้เวทมนตร์ เธอใช้คำสั่งเลือดซึ่งเป็นอภิสิทธิ์ของเผ่าพันธุ์อันตาริในการบุกรุกข้ามโลกมาช่วยเคลล์กลับไป

การต่อสู้กับเวทมนตร์เก่าแก่อันทรงพลังอย่างอิซารอนย่อมไม่อาจทำได้โดยลำพัง ในเล่มนี้ปริศนาจะคลี่คลายไปพร้อมกับการหาคำตอบในชีวิตของตัวละครแต่ละตัว แอบใจหายเล็กน้อยที่ต้องบอกโลกอันแสนวิเศษนี้ไป แต่ทุกการเริ่มต้นล้วนต้องพบบทสรุป และทุกบทสรุปก็อาจนำไปสู่การเริ่มต้นครั้งใหม่ ดังนั้นขอเชิญทุกท่านพูดคำสั่ง 'แอส ทราวาร์ส' แล้วพลิกหน้าถัดไปเพื่อร่วมปิดฉากการผจญภัยครั้งนี้ไปด้วยกัน

สุดท้ายนี้ขอกล่าวคำว่า 'จนกว่าจะถึงวันใหม่'

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

วิกตอเรีย อลิซาเบธ ซวาบ หรือ วี.อี.ซวาบ นักเขียนชาวอเมริกันเชื้อสายอังกฤษ เธอเติบโตมาพร้อมความปรารถนาที่อยากให้โลกใบนี้แปลกประหลาดยิ่งกว่าเดิม นั่นเป็นเหตุผลที่เธอหลงใหลเรื่องราวเหนือธรรมชาติและวังสรวงโลกใบใหม่ขึ้นมาผ่านงานเขียน ผลงานชิ้นแรกของ วี.อี.ซวาบ เป็นวรรณกรรมเยาวชนแนวแฟนตาซีที่ถูกตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2556 ภายหลังเธอได้หันมาเขียนวรรณกรรมแฟนตาซีสำหรับผู้ใหญ่ซึ่งยังคงกลิ่นอายของเยาวชนได้อย่างลงตัว หนึ่งในผลงานที่ได้รับความนิยมอย่างมากคือนวนิยายไตรภาคชุด Shades of Magic ซึ่งถูกตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2558-2560

แต่ผู้ที่ค้นพบทางกลับบ้าน

เวทมนตร์บริสุทธิ์ไม่มีตัวตน มันแค่ดำรงอยู่ในรูปแบบของพลังธรรมชาติ
ในเลือดของโลกเรา ในไขกระดูกของเรา เรามอบรูปทรงให้มันได้ แต่จะมอบ
จิตวิญญาณให้มันไม่ได้เด็ดขาด

มาสเตอร์โทเร็น
หัวหน้านักบวชแห่งวิหารลอนดอน

หนึ่ง โลกที่เสื่อมสลาย

I

เดไลลาห์บาร์ดผู้เป็นหัวขโมยเสมอมาเร็วๆ นี้เพิ่งจะเป็นผู้เคาะมือใหม่ และหวังว่าสักวันจะได้เป็นโจรสลัดกับเขาบ้าง กำลังวิ่งเร็วที่สุดเท่าที่จะวิ่งได้

แข็งแรงวันละเคลล์ เธอคิดขณะพุ่งไปตามท้องถนนในลอนดอนแดง มื่อยังกำเศษหินที่เคยเป็นส่วนหนึ่งของใบหน้าแอสทริด เดนเอาไว้ มันคือของที่เธอขโมยมาในอีกชีวิตหนึ่ง ตอนที่เวทมนตร์กับความคิดเรื่องโลกหลายโลกยังคงสดใหม่ ตอนนั้นเธอเพิ่งค้นพบด้วยซ้ำว่าคนเราอาจโดนสิ่งร้ายได้ อาจถูกผูกมัดไว้ด้วยกันเหมือนโดนมัดด้วยเชือกได้ หรืออาจกลายเป็นหินก็ยังได้

เสียงดอกไม้ไฟดังสะเทือนเลื่อนลั่นอยู่ไกลๆ ตามมาด้วยเสียงเชียร์ เสียงตะโกนเป็นจังหวะ และเสียงดนตรี ทั้งหมดนี้คือเสียงของเมืองที่กำลังฉลองการปิดฉากของเฮสเซนทาสซ์หรือการแข่งขันควบคุมธาตุ เมืองที่ไม่ได้ล่วงรู้ถึงเหตุการณ์น่าพร่นพรึงซึ่งเกิดขึ้นใจกลางเมือง เจ้าชายไรย์แห่งอาร์เนสกำลังจะสิ้นลมอยู่ที่ท้ายพระราชวัง ซึ่งหมายความว่าเคลล์เองก็กำลังจะตายอยู่ตรงไหนสักแห่งในอีกโลกเช่นกัน

เคลล์ ชื่อนี้ดังก้องในตัวเธอด้วยพลังของคำสั่งและคำวิงวอน

ไลลามมาถึงถนนที่เธอตามหาและหยุดชะงักจนตัวเซ เธอชักมีดออกมา แล้วกดคมมีดลงบนเนื้อที่ฝ่ามือ หัวใจของเธอเต้นแรงขณะนั้นหลังให้ความวุ่นวาย ก่อนจะกดฝ่ามือเปื้อนเลือดพร้อมเศษหินที่อยู่บนนั้นแนบกำแพงที่

อยู่ใกล้สุด

โลลาเคยเดินทางแบบนี้มาแล้วสองครั้ง แต่เธอเป็นผู้โดยสารมาตลอด
ใช้เวทมนตร์ของเคลล์มาตลอด
ไม่เคยใช้ของตัวเองเลย
และไม่เคยเดินทางตามลำพังด้วย
แต่คราวนี้ไม่มีเวลาให้คิด ไม่มีเวลาให้กลัว และแน่นอนว่าไม่มีเวลา
ให้ร้อง

อกของเธอกระเพื่อมขึ้นลง ชีพจรเองก็เต้นแรง โลลาเปลี่ยนน้ำลาย
ก่อนจะพูดถ้อยคำออกไปอย่างกล้าหาญที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้อยคำที่
ควรออกจากปากของผู้เชี่ยวชาญเท่านั้น จากปากของอันตรายอย่าง
ฮอลแลนด์หรือเคลล์

"แอส ทราวาร์ธ"

เวทมนตร์แผ่ร่อนไปตามท่อนแขน แผลชานมาถึงหน้าอก จากนั้น
เมืองก็วูบไหวรอบตัวของเธอ แรงโน้มถ่วงพลันบิดเบี้ยวขณะที่โลกเปิดทาง
โลลาคิดว่ามันน่าจะง่าย หรืออย่างน้อยก็เรียบง่าย
มันเป็นสิ่งที่เราทำแล้วจะรอดชีวิตหรือไม่ก็ดับสูญ
แต่เธอคิดผิด

II

ห่างไปอีกโลกหนึ่ง ฮอลแลนด์กำลังจม

เขาพยายามว่ายน้ำขึ้นมายังพื้นผิวของจิต แต่แล้วก็โดนเจตจำนง
อันแกร่งกล้าเหมือนเหล็กตันให้ดำดิ่งสู่น้ำสีเข้มอีกครั้ง เขาต่อสู้ตะกุยตะกาย
พยายามสูดหายใจ แต่เร็วแรงกลับหดยาไปทุกครั้งที่ย่อออกแรงดัน ทุกครั้ง
ที่กระเด้งกระดอนอย่างสิ้นหวัง มันแย่งชิงกว่าภาวะก่อนตายเสียอีก เพราะ
ก่อนตายยังรู้ว่ามีชีวิตตายรออยู่ ผิดกับตอนนี้ที่ไม่มีอะไรเลย

ไม่มีแสงสว่าง ไม่มีอากาศ ไม่มีแรง ทุกอย่างถูกพรากและตัดขาด
เหลือเพียงความมืดและเสียงหนึ่งที่ตะโกนเรียกชื่อเขาอยู่ตรงไหนสักแห่ง
นอกสิ่งที่ปีบบัดนี้

เสียงของเคลล์...

อยู่ไกลเกินไป

สมาธิของฮอลแลนด์วูบไหว แต่แล้วก็หลุดหายไปทำให้เขาจมดิ่งอีกครั้ง
ทั้งหมดที่เขาต้องการคือกอบกู้เวทมนตร์กลับคืนมา เขาอยากเห็น
โลกของตัวเองรอดจากความตายอันชั่วช้าที่หนีไม่พ้น ความตายที่มี
จุดกำเนิดจากความกลัวของลอนดอนอื่น ก่อนจะตามมาด้วยความกลัว
ของพวกเขาเอง

ทั้งหมดที่ฮอลแลนด์ต้องการคือได้เห็นโลกของเขาฟื้นฟูกลับคืนมา
ฟื้นคืนชีพกลับมา

เขารู้จักตำนาน...หรือความฝัน...เกี่ยวกับผู้วิเศษที่ทรงพลังมากพอ
จะทำแบบนั้น แข็งแกร่งมากพอจะสูดอากาศกลับเข้ามาในปอดอันหิวโหย
มากกระตุ้นหัวใจที่ใกล้จะหยุดเต้นให้ทำงานอีกครั้ง

เท่าที่ฮอลแลนด์จำได้ นั่นคือทั้งหมดที่เขาต้องการ

และเท่าที่ฮอลแลนด์จำได้ เขาอยากให้ผู้วิเศษคนนั้นคือตัวเองมา
โดยตลอด

เขาอยากเป็นผู้วิเศษคนนั้นมาตั้งแต่ก่อนความมืดจะผลิบานในดวงตา
และฝากสัญลักษณ์แห่งอำนาจไว้ที่ตัวเขาด้วยซ้ำ เมื่อครั้งยังเยาว์วัย
ฮอลแลนด์เคยยืนอยู่บนชายฝั่งแม่น้ำซิด์ เล่นโยนหินไปบนพื้นผิวที่เยือกแข็ง
นึกฝันว่าจะได้เป็นผู้ที่ทำให้น้ำแข็งแตก เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่และยืนอยู่ใน
ป่าสีเงิน เขาก็ยังภาวนาขอความแข็งแกร่งเพื่อปกป้องบ้านเกิด ฮอลแลนด์
ไม่เคยอยากเป็นราชามาก่อน แม้ในเรื่องเล่าเหล่านั้นผู้วิเศษจะได้เป็นราชา
เสมอก็ตาม เขาไม่ได้อยากปกครองโลก เขาแค่อยากกอบกู้มัน

แอทอส เดนเคยเรียกสิ่งนี้ว่าความจองหอง ในคืนแรกที่ฮอลแลนด์
ผู้ซีกเลือดและจวนเจียนจะหมดสติถูกลากเข้าไปในห้องของราชาของคิโหม
'ความจองหองและหยิ่งผยอง' แอทอสว่าอย่างนั้นขณะจารึกคำสาปลงบน
ผิวของฮอลแลนด์

'สิ่งที่เอาไว้ทำลาย'

และแอทอสก็ทำเช่นนั้นจริงๆ เขาไล่ทำลายกระดูกไปที่ละท่อน
ผลาญวันไปที่ละวัน ฆ่าความเชื่อมั่นไปที่ละอย่าง จนกระทั่งฮอลแลนด์

เหลือสิ่งเดียวที่ต้องการ ข้ายังต้องการมากกว่าความสามารถในการกอบกู้โลก
มากกว่าความแข็งแกร่งเพื่อพาเวทมนตร์กลับคืนมา มากกว่าอะไรทั้งนั้น
นั่นคือการขอให้มันจบสิ้นลง

เขารู้ว่ามันคือความขลาด แต่ความขลาดเกิดได้ง่ายกว่าความหวัง
และในช่วงเวลานั้นที่ข้างสะพาน ช่วงเวลาที่ฮอลแลนด์ลดการป้องกัน
แล้วปล่อยให้เจ้าชายเคลล์ผู้สุขสบายมาทั้งชีวิตแทงเสาะเหล็กทะลุอก
สิ่งแรกที่เขารู้สึก...สิ่งแรก สิ่งสุดท้าย และสิ่งเดียวที่เขาารู้สึก...ก็คือความโล่งอก
ที่มันจบลงเสียที

แต่แล้วมันกลับไม่จบ

การฆ่าอันตาริเป็นเรื่องยากจริงๆ

เมื่อฮอลแลนด์ฟื้นขึ้นมาและพบว่าตัวเองนอนอยู่ในสวนที่ตายแล้ว
ในเมืองที่ตายแล้ว ในโลกที่ตายแล้ว สิ่งแรกที่เขารู้สึกคือความเจ็บปวด
สิ่งที่สองคืออิสรภาพ การครอบงำของแอทอส เเดนได้สลายไปแล้ว และ
ฮอลแลนด์ยังมีชีวิตอยู่...ถึงจะแตกสลาย แต่เขายังไม่ตาย

แถมยังติดแหง็กด้วย

ติดอยู่ในร่างกายที่บาดเจ็บ ในโลกที่ไม่มีประตุ และต้องหวังพึ่งความ
เมตตาจากราชาอีกองค์ แต่คราวนี้เขามีทางเลือก

มีโอกาสแก้ไขทุกอย่างให้ถูกต้อง

เขาในสภาพครึ่งเป็นครึ่งตายยืนอยู่หน้าบัลลังก์สีนิลและพูดกับราชา
ผู้แกะสลักจากหิน เขายินยอมแลกอิสรภาพกับโอกาสที่จะได้ช่วยลอนดอน
ของตัวเองเพื่อให้ได้เห็นมันผลิบานอีกครั้ง ฮอลแลนด์ยอมทำข้อตกลงนี้
ยอมจ่ายด้วยร่างกายและจิตวิญญาณของตน สุดท้ายก็พาเวทมนตร์
กลับมาได้ด้วยพลังของราชาเงา เขาได้เห็นโลกของตัวเองบานสะพรั่งด้วย
สีสนั้ ได้เห็นความหวังของผู้คนกลับคืนมา ได้เห็นเมืองของเขาฟื้นฟูอีกครั้ง

เขาทำทุกอย่างที่ทำได้ สละทุกอย่างที่มี เพียงเพื่อให้โลกของเขา
ปลอดภัย

แต่มันก็ยังไม่พออยู่ดี

ไม่พอสำหรับราชาเงาผู้มีความต้องการไม่สิ้นสุด ผู้แข็งแกร่งขึ้น
ทุกวัน ผู้กระหายความวุ่นวาย มันเป็นเวทมนตร์ในรูปแบบที่แท้จริงที่สุด

เป็นพลังที่ไร้การควบคุม

ฮอลแลนด์เริ่มคุมสัตว์ประหลาดในตัวไม่อยู่

ดังนั้นเขาต้องทำสิ่งเดียวที่ทำได้

นั่นคือเสนอภาชนะใหม่ให้อิซารอน

'ก็ได้...' ราชา ปีศาจ และเทพเจ้าพูด 'แต่หากฝ่ายนั้นไม่ยินยอม ข้าจะยึดร่างเจ้ามาเป็นของข้า'

และฮอลแลนด์ตกลง...จะปฏิเสธได้อย่างไรเล่า

เขายอมทำทุกอย่างเพื่อลั่นดอนอยู่แล้ว

ส่วนเคลล์...เคลล์ผู้สุขสบาย ไม่รู้จักโต ทั้งยังหัวแข็ง แม้จะตกอยู่ในสภาพแตกสลายและไร้พลังเพราะถูกรบงำด้วยปลอกคอเวรนั้น...แต่ก็ยังกล้าที่จะปฏิเสธ

แน่นอนว่าเคลล์ปฏิเสธ

แน่นอนว่า...

ตอนนั้นราชาเงี้ยมด้วยปากของฮอลแลนด์ ส่วนฮอลแลนด์ก็ขัดขึ้นด้วยทุกอย่างที่มี แต่ข้อตกลงคือข้อตกลง และในตอนนั้นข้อตกลงบรรลุผล เขารู้สึกว่าอิซารอนพุ่งทะยานขึ้นมา...เป็นการเคลื่อนไหวรุนแรงเพียงครั้งเดียว...ก่อนฮอลแลนด์จะโดนกดลงสู่ความมืดอันลึกดำในจิตใจ เขาโดนเจตจำนงของราชาเงี้ยมบังคับให้จมลงไป

เขาช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ได้แต่ติดอยู่ในร่างกาย ติดอยู่ในข้อตกลง ไม่อาจทำสิ่งอื่นได้นอกจากมองดู รู้สึก และจมดิ่ง

"ฮอลแลนด์!"

เสียงของเคลล์แตกพว่ขณะขึ้นร่างกายจนหมดสภาพสู้กับโครงโลหะ สู้แบบเดียวกับที่ฮอลแลนด์เคยทำตอนที่แอฟทอส เตนผูกมัดและทำลายเขาครั้งแรก โครงนั้นพว่กพลังส่วนใหญ่ไปจากเคลล์ในขณะที่ปลอกคอตัดพลังที่เหลือทั้งหมด กลับมีความหวาดกลัวในดวงตาอีกฝ่าย เป็นความร่อนรนที่ทำให้เขาประหลาดใจ

"ฮอลแลนด์! ไร้สารเลว สู้กลับสิ!"

เขาพยายามแล้ว แต่ร่างกายไม่ใช่ของตัวเองอีกต่อไป จิตใจที่เหนื่อยล้าเองก็เริ่มดำดิ่ง ดำดิ่งลงไปเรื่อยๆ...

"ยอมแพ้เสียเถิด" ราชาเงาบอก

"แสดงให้ฉันเห็นว่านายไม่อ่อนแอ!" เสียงเคลล์ดังแหวกเข้ามา
"พิสูจน์สิว่านายไม่ใช่ทาสที่ต้องทำตามความต้องการของผู้คนอื่น!"

"เจ้าสู้ข้าไม่ได้หรอก"

"นายย้อนกลับมาเพื่อจะพ่ายแพ้แบบนี้หรือ"

"ข้าชนะแล้ว"

"ฮอลแลนด์!"

ฮอลแลนด์เกลียดเคลล์ และในตอนนี้เองที่ความเกลียดเกือบมากพอที่จะผลักดันเขาขึ้นไป แต่ต่อให้เขาอยากพุ่งขึ้นไปตามคำยั่วยุของอันตาริอีกคน โอซารอนก็ไม่ยินยอม

ทันใดนั้นฮอลแลนด์ก็ได้ยินเสียงตัวเอง แน่ใจว่ามันไม่ใช่เสียงของเขา แต่เป็นการเลียนแบบแบบแสบบิดเบี้ยวโดยปีศาจที่สวมร่างเขาอยู่ในมือของฮอลแลนด์มีเหรียญสีแดงเข็มอยู่หนึ่งเหรียญ เป็นสิ่งของจากลอนดอนอีกแห่ง ลอนดอนของเคลล์ และเคลล์กำลังสับสนพลางโหมตัวสู้กับพันธนาการจนอกกระเพื่อม ข้อมือเองก็มีเลือดไหลออกมา

ไร้ประโยชน์

ทุกอย่างล้วนไร้ประโยชน์

เขากลายเป็นนักโทษที่ถูกจองจำในร่างของตัวเองอีกครั้ง เสียงของเคลล์พลันดังก้องในความมืด

'นายก็แค่เปลี่ยนเจ้านายใหม่เท่านั้น'

ตอนนี้พวกเขากำลังเคลื่อนที่ โอซารอนเป็นฝ่ายชักนำร่างกายของฮอลแลนด์ บานประตูปิดตามหลัง แต่เสียงร้องของเคลล์ยังคงกระหึ่มไล่แผ่นไม้ ก่อนจะแตกกระจายเป็นพยางค์กระต่อนกระแท่นและเสียงร้องที่เหมือนโดนบีบคอ

ใจกายอันล้นมีดของตัวเองอยู่บนโถงทางเดิน เมื่อเธองยหน้าขึ้น รอยแผลเป็นรูปจันทร์เสี้ยวบนแก้มข้างหนึ่งก็ปรากฏให้เห็น ยังมีดวงตาที่ข้างหนึ่งเป็นสีเหลืองและอีกข้างเป็นสีดำ นี่คือนักรบที่พวกเขาสร้างมา กับมือ...สร้างมาด้วยความเมตตา

"ผ่าบาท" เธอพูดพลางยึดตัวตรง

ฮอลแลนด์พยายามทะยานขึ้นไป พยายามบังคับให้เสียงของตัวเอง หลุดออกจากปากของพวกเขา...ของเขา แต่สิ่งที่มันถ่ายทอดกลับเป็นคำพูดของไอซารอน

"เฝ้าประตูไว้ ห้ามให้ใครเข้า"

รอยยิ้มฉายวบบนปากที่เหมือนรอยกรีดสีแดงของไอจกา "หม่อมฉันรับพระบัญชา"

ปราสาทรูปผ่านไประจักษ์เป็นภาพพรม่าว จากนั้นพวกเขาก็อยู่ข้างนอก กำลังเดินผ่านรูปสลักของแผ่นดินตรงดินบันได เป็นการเคลื่อนไหวอันรวดเร็วภายใต้ท้องฟ้าสีฟ้าเหนือสวนที่ตอนนี้มีต้นไม้สองข้างทางแทนศพ

ที่นี่จะกลายเป็นอย่างไรเมื่อไม่มีไอซารอน เมื่อไม่มีเขา เมืองแห่งนี้จะยังคงออกมาต่อไปไหม หรือจะเสื่อมสลายเหมือนร่างที่โดนพรางชีวิตได้โปรด เขาจึงวอนอย่างเงียบงัน โลกนี้ต้องการฉัน

"ไม่มีประโยชน์หรอก" ไอซารอนตอบออกเสียง และฮอลแลนด์ก็รู้สึก ย่ำแย่ที่เสียงของตัวเองกลายเป็นเสียงในหัวแทนที่จะเป็นเสียงพูดออกไป "มันตายไปแล้ว" ราชารว่าต่อ "ส่วนเราจะเริ่มต้นใหม่ เราจะหาโลกที่มีค่าคู่ควรกับความแข็งแกร่งของเรา"

เมื่อไปถึงกำแพงสวน ไอซารอนก็ชักมีดสั้นออกมาจากซองที่เอว ความเจ็บตอนโลหะบาดเนื้อไม่นับเป็นอะไรเลย รวากับฮอลแลนด์ได้ตัดขาดจากประสาทสัมผัสของตัวเองแล้ว เขาโดนฝังไว้ลึกเกินกว่าจะรู้สึกถึงอะไรนอกจากพันธนาการของไอซารอน แต่เมื่อนิ้วของราชาราลากผ่านเลือดและยกเหรียญของเคลล์ขึ้นไปยังกำแพง ฮอลแลนด์ก็ผินสู้เป็นครั้งสุดท้าย

เขาไม่อาจกู้ร่างกายกลับคืนมา...ยังทำไม่ได้...อย่างน้อยก็ไม่ทั้งหมด แต่บางที่เขาอาจไม่ได้ต้องการทั้งหมด

แค่มือข้างหนึ่ง แค่นิ้วหานี้

เขาทุ่มเทพลังทุกหยาดหยดและความมุ่งมั่นทั้งหมดที่มีเข้าไปในอวัยวะเพียงหนึ่งเดียวนี้ มันหยุดชะงักขณะเคลื่อนไปยังกำแพง ลอยคว้างอยู่กลางอากาศ

เลือดไหลลงมาตามข้อมือ ฮอลแลนด์รู้คำสั่งที่จะทำลายร่างกาย

ที่จะเปลี่ยนมันเป็นน้ำแข็ง ชี้อ้า หรือหิน

ทั้งหมดที่เขาต้องทำคือชักนำให้มือเคลื่อนมายังหน้าอกของตัวเอง
ทั้งหมดที่เขาต้องทำคือปั้นเวทมนตร์ให้เป็นรูปร่าง...

ฮอลแลนด์รู้สึกถึงความหงุดหงิดที่กระเพื่อมไหวอยู่ในตัวโอซารอน
เป็นความหงุดหงิดแต่ไม่ใช่ความโกรธ รวากับว่าการต่อสู้ครั้งสุดท้ายและ
การประท้วงครั้งใหญ่นี้ไม่มีความสำคัญใดๆ นอกจากทำให้คณินิดน้อย

"น่าเบื่อยิ่งนัก"

ฮอลแลนด์ยังคงสูดต่อ ในที่สุดก็ขยับมือให้ถอยมาได้หนึ่งนิ้ว สองนิ้ว
"ยอมแพ้เสียเถิดฮอลแลนด์" สิ่งมีชีวิตในหัวของเขาเตือน

ฮอลแลนด์พุ่มพลงใจเหือกสุดท้ายไปที่มือ ก่อนจะลากมันกลับมาได้
อีกครั้ง

โอซารอนถอนหายใจ

"เจ้าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้"

เจตจำนงของโอซารอนพุ่งเข้าปะทะฮอลแลนด์เหมือนกำแพงหนา
ร่างของเขาไม่ไหวติง แต่จิตโดนชนกลับไปด้านหลัง มันถูกตรึงไว้ภายใต้
ความเจ็บปวดที่บีบคั้น ไม่ใช่ความเจ็บปวดแบบที่เขาเคยรู้สึกมานับ
ร้อยครั้ง ไม่ใช่ความเจ็บปวดแบบที่เขาเรียนรู้วิธีที่จะอยู่กับมัน แยกออก
จากมัน หรืออาจหนีจากมันได้ ความเจ็บปวดนี้หยั่งรากลึกถึงแก่น มันทำให้
เขาลุกไหม้ในฉับพลัน เส้นประสาททุกเส้นถูกแผดเผาด้วยความร้อนรุนแรง
ที่ทำให้เขากรีตร้องในใจครั้งแล้วครั้งเล่า จนท้ายที่สุดความมืดก็เห็นใจ
ยอมเข้ามาปกคลุม ก่อนจะบีบให้เขาจมดิ่งลงไปอีกครั้ง

และครั้งนี้ฮอลแลนด์ไม่ได้กระเสือกกระสนจะกลับขึ้นมาอีก

ครั้งนี้เขาปล่อยให้ตัวเองจม

III

เคลสยังคงโถมตัวสู้กับโครงโลหะ แม้กลอนของประตูที่กระแทกปิด
จะเลื่อนเข้าที่นานแล้ว แต่เสียงร้องยังคงดังก้องจากผืนหินสีซีด เขาเอาแต่
ร้องตะโกนจนเสียงแหบแห้ง ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครมา ความกลัวเต้นระริก

ไปทั่วร่าง แต่สิ่งที่ทำให้เคลล์หวาดหวั่นมากที่สุดคือผนังบนอกที่กำลังคลายออก การเชื่อมต่ออันแสนสำคัญเริ่มเลือนราง ความรู้สึกสูญเสียกำลังแผ่ซ่าน

เขาแทบไม่รู้สึกรู้ถึงชีพจรของน้องชายแล้ว

แทบไม่รู้สึกรู้ถึงอะไรเลยด้วยซ้ำ นอกจากความเจ็บปวดที่ข้อมือและความเย็นเยียบจนร่างชา เขาปิดตัวตันโครงโลหะ พยายามต่อสู้กับพันธุนาการ แต่มันก็ยังแน่นหนาอยู่ดี มีคาถาจารึกไว้ด้านข้างอุปกรณ์นี้ แม้เลือดของเคลล์จะซโลมเหล็กลงมากแค่ไหนก็ยังมิปลอกคอที่รัดเขาไว้ มันตัดพลังที่เขาต้องการไปจนหมดสิ้น ตัดทุกสิ่งที่เขา มีทุกสิ่งที่เขาเคยเป็น ปลอกคอกนี้ทำให้เกิดเงาในใจ เกิดเป็นชั้นเย็บที่ห่อหุ้มความคิด เป็นความน่าสะพรึงกลัวและความทุกข์ตรมอันเย็นยะเยือกที่ทำให้ความหวังหดหาย ความแข็งแกร่งเองก็สลายหายไป *ยอมแพ้เถอะ* มันกระซิบผ่านเลือดของเขา *ไม่มีอะไรแล้ว ไม่เหลืออะไรแล้ว เจ้าไร้พลังแล้ว*

เขาไม่เคยไร้พลังมาก่อน

เขาไม่เคยรู้ว่าการไร้พลังเป็นอย่างไร

ความตื่นตระหนกพุ่งขึ้นมาแทนที่เวทมนตร์

เขาต้องหนี

หนีไปจากพันธุนาการนี้

หนีไปจากปลอกคอกนี้

หนีไปจากโลกนี้

ไรย์ยอมกรีดถ้อยคำบนผิวของตัวเองเพื่อเรียกเคลล์กลับบ้าน แต่เคลล์กลับหันหลังแล้วจากมาอีกครั้ง เขาทอดทิ้งเจ้าชาย ราชบัลลังก์ และเมืองของตน เขาตามหญิงชู้สาวผ่านประตูระหว่างโลกมาเพราะเธอบอกว่าที่นี่ต้องการเขา บอกว่าเขาช่วยที่นี่ได้ บอกว่ามันเป็นความผิดของเขาและเขาต้องมาแก้ไข

หัวใจของเคลล์เต้นกระต่อนกระแทนอยู่ในอก

ไม่... ไม่ใช่หัวใจของเขา มันเป็นของไรย์ ของชีวิตที่ผูกมัดไว้กับชีวิตของเขาผ่านเวทมนตร์ที่เขา*ไม่มี*อีกต่อไป ความตื่นตระหนกพวยพุ่งขึ้นมาอีกครั้ง เป็นเหมือนลมร้อนตัดกับความหนาวเหน็บ เคลล์เกาะเกี่ยวมันไว้

พยายามสู้กับความน่ากลัวอันกลวงเปล่าของปลอกคอ เขายืนทาบตัวแนบโครงโลหะ กัดฟัน ก่อนจะออกแรงกระชากสู้กับกุญแจมือจนรู้สึกได้ว่ากระดูกข้อมือหัก ผิวหนังขาดเหวอะ หยดเลือดสีแดงชันพากันย่อยลงสู่พื้นหิน มันดูโดดเด่นแต่ไร้ประโยชน์ เขากลับเสียงร้องขณะโลหะกดลึกเข้ามาในผิว ความเจ็บปวดที่มแทงไปตามแขน ทว่าเคลล์ยังคงกระชากต่อโลหะจนถึงกล้ามเนื้อ ตามด้วยกระดูก ก่อนมือขวาของเขาจะเป็นอิสระในที่สุด

เคลล์ทั้งตัวพึงโครงโลหะพลางหอบหายใจ เขาพยายามยกนิ้วอ่อนเลือดอันอ่อนเปลี้ยไปกำปลอกคอ แต่ทันทีที่แตะโดนโลหะ ความเย็นเยียบอันน่าสะพรึงก็แล่นปราดไปตามแขน จากนั้นก็วนเวียนอยู่ในศีรษะของเขา

"แอส สเตโน" เขาวิงวอน แดก

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ไม่มีพลังพุ่งขึ้นมารับคำสั่งนั้น

เคลล์หลุดสะอื้นขณะทรุดพึงโครงโลหะ ห้องพลันบิดเบี้ยวและหดแคบเข้ามา แม้รู้ตัวว่าจิตกำลังล่องไปสู่ความมืดมิด แต่เขายังคงบังคับให้ร่างกายตั้งตรง สิ่งให้ตัวเองกลืนน้ำขมที่เอ่อขึ้นมาลงคอไป จากนั้นก็ใช้มือที่ผิวถลอกปอกเปิกและกระดูกหักกำรอบแขนข้างที่ยังติดอยู่แล้วเริ่มดึง

ผ่านไปหลายนาที่...แต่ให้ความรู้สึกเหมือนนานหลายชั่วโมงหรือถึงขั้นหลายปี ในที่สุดเคลล์ก็ดึงตัวเองจนเป็นอิสระ

เขาเซออกมาจากโครงโลหะก่อนจะยืนโงนเงนอยู่อย่างนั้น กุญแจมือโลหะบาดผิวของเขาลึกมาก...มากเกินไป...หินสีซีดได้ทำถึงกับเจ็มนองไปด้วยเลือด

'นี่เลือดนายเธอ' เสียงหนึ่งกระซิบถาม

ใบหน้าอ่อนเยาว์ซึ่งบิดเบี้ยวด้วยความตกตะลึงของไรย์ปรากฏขึ้นมา มันคือความทรงจำเมื่อครั้งที่เจ้าชายเห็นว่าแขนของเคลล์บาดเจ็บและมีเลือดไหลเประที่วอกของพระองค์ 'เลือดนายทั้งหมดเลยเธอ'

ปลอกคอถูกย้อมเป็นสีแดงขณะเคลล์กระชากทั้งโลหะอย่างร้อนรน นิ้วของเขาปวดร้าวเพราะความหนาวเย็นหลังเจอสลักแล้วพยายามตะกุยมัน แต่สุดท้ายมันกลับไม่ยอมหลุดออก สายตาของเขาพร่ามัว ชั่วยัง

สิ้นเลือดของตัวเองจนล้น เขาเผลอใช้มือข้างที่หมดสภาพยันตัวไว้ จากนั้น
ก็ต้องร้องลั่นจนตัวชดแม้อใจจะสั่งให้ลุกขึ้น

เขาต้องลุกขึ้น

เขาต้องกลับไปยังลอนดอนแดง

เขาต้องหยุดฮอลแลนด์...หยุดไอซารอน

เขาต้องไปช่วยไรย์

เขาต้องทำ เขาต้องทำ เขาต้องทำ...แต่ตอนนี้เคลล์กลับทำได้เพียง
ทั้งตัวนอนบนพื้นหินอ่อนเย็นเฉียบ ความอบอุ่นกำลังแผ่ออกไปตามแฉ่ง
สีแดงต้นๆ รอบตัวเขา

IV

เจ้าชายทุดกกลับลงไปบนเตียง เหงื่อไหลโซมตัวขณะสวดภาวนา
ของเลือด เสียงรอบตัวดังขึ้นแล้วเบาลง ห้องกลายเป็นภาพพวามัวของ
เงามืดกับเศษเสี้ยวของแสง เสียงร้องดังก้องในศีรษะ แต่ขากรรไกรของไรย์
กลับปวดร้าว โดยความปวดร้าวนี้เป็นทั้งของไรย์และไม่ใช่ของไรย์

เคลล์

ไรย์ชดตัวก่อนจะไถ่ออกมาเป็นเลือดและน้ำดี

พระองค์พยายามจะลุก...พระองค์ต้องลุกขึ้น ต้องไปตามหาพี่ชาย
แต่มือที่ตีบคลานออกมาจากความมืดกลับขัดขวางพระองค์ มันกดไรย์
แนบผ้าไหมคลุมเตียง ปลายนิ้วจิกลงบนไหล่ข้อมือ และหัวเข่า ความเจ็บปวด
เผยตัวอีกครั้งอย่างรุนแรงและดุดัน พระองค์เหมือนโดนถลอกหนัง เหมือน
โดนตะปูตุงกระดูก ไรย์พยายามนึก เคลล์...โดนจับ ห้องข้างของเขา...ว่างเปล่า
การค้นหาในสวนที่มีแดดส่อง ฉันเรียกชื่อพี่ชาย จากนั้นความเจ็บปวดก็
โผล่มาจากไหนไม่รู้ มันเสียดแทงระหว่างซี่โครงเหมือนในคืนนั้น เป็นสิ่ง
เลวร้ายอันน่าพรุนพรึง และพระองค์ก็หายใจไม่ออก

พระองค์ไม่อาจ...

"อย่ายอมแพ้" เสียงหนึ่งพูดขึ้น

"อยู่กับฉัน"

"อยู่..."

ไธยเรียนรู้ข้อแตกต่างระหว่างความต้องการกับความจำเป็นมาตั้งแต่ต้น
การเป็นโอรสและทายาท...ทายาทเพียงหนึ่งเดียว...ของราชวงศ์มาเรช
เป็นแสงสว่างแห่งอาร์เนส เป็นอนาคตของอาณาจักร มันหมายความว่า
พระองค์ไม่เคยต้องเผชิญกับความจำเป็นที่แท้จริง (อิงจากที่ผู้ดูแลห้องเด็ก
เคยบอกก่อนโดนปลดออกจากการทำงานให้ราชวงศ์) ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า
ม้า เครื่องดนตรี เครื่องประดับ...ทั้งหมดที่พระองค์ต้องทำคือเอ่ยปากขอ
จากนั้นก็ได้รับมันมา

กระนั้นลึกๆ แล้วเจ้าชายน้อยกลับต้องการสิ่งที่ไม่มีความจำเป็น
ต้องการสิ่งที่ไหลเวียนอยู่ในเส้นเลือดของเด็กชายหญิงผู้มีชาติกำเนิด
ต่ำต้อยหลายคน สิ่งที่ต้องการอย่างง่ายดายในตัวพระบิดา พระมารดา
และเคลลี

ไธยต้องการ*เวทมนตร์*

ต้องการมันอย่างร้อนแรงไม่แพ้ความจำเป็นอื่นๆ

พระบิดาของไธยมีพรสวรรค์เรื่องโลหะ และพระมารดาเองก็เชี่ยวชาญ
เรื่องน้ำ แต่เวทมนตร์ไม่เหมือนผมสีดำ ดวงตาสีน้ำตาล หรือชาติกำเนิด
อันสูงส่ง มันไม่ทำตามกฎของการสืบสายเลือด ไม่มีการส่งต่อจากพ่อแม่
สู่ลูก มันเลือกเส้นทางของตัวเอง

เมื่อไธยอายุครบเก้าปี เวทมนตร์ก็ดูเหมือนจะไม่เลือกพระองค์แล้ว

แต่ไธย มาเรชปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระองค์โดนมองข้ามโดยสิ้นเชิง
มันต้องอยู่ตรงไหนสักแห่งในตัวพระองค์ เป็นเปลวไฟแห่งพลังที่รอคอย
ให้ลมเป่าเข้ามาอย่างถูกต้องที่เวลา รอคอยแรงกระตุ้นของเหล็กเขี่ยไฟ
อย่างไรเสียไธยก็เป็นเจ้าชาย หากเวทมนตร์ไม่มาหา ไธยก็จะไปหามันเอง

หลักเหตุและผลที่ว่าได้พาไธยมาถึงจุดนี้ มานั่งอยู่บนพื้นหินของ
ห้องสมุดเก่าที่มีลมโกรกภายในวิหาร เจ้าชายตัวลั่นสะท้อนความหนาวเย็น
ลอดผ่านผ้าไหมปักลายบนขากางเกง (มันออกแบบมาสำหรับสวมใน
พระราชวังซึ่งอบอุ่นอยู่เสมอ)

เมื่อใดที่ไธยบ่นเกี่ยวกับความหนาวเย็นของวิหาร ตาเฒ่าไทเรนก็จะ

ขมวดคิ้วมุ่น

'เวทมนตร์สร้างความอบอุ่นให้ตัวมันเอง' เขาจะพูดแบบนี้ ซึ่งก็เข้าใจได้
สำหรับผู้เฒ่า ติดตรงที่ไรย์ไม่ใช่

ยังไม่ใช่

คราวนี้พระองค์ไม่ป่วนเรื่องความหนาว ไม่ได้บอกหัวหน้านักบวชด้วยซ้ำ
ว่ามาอยู่ที่นี้

เจ้าชายน้อยคุดคู้อยู่ในเว็จด้านหลังห้องสมุด ซ่อนตัวอยู่หลังรูปสลัก
และโต๊ะไม้ตัวยาว ทั้งยังกางม้วนอักษรที่ขโมยมาบนพื้น

ไรย์เกิดมาเป็นคนมือเบา แต่แน่นอนว่าการเป็นสมาชิกราชวงศ์ทำให้
พระองค์แทบไม่เคยได้ใช้ประโยชน์จากมัน ผู้คนเต็มใจยกสิ่งต่างๆ ให้
เจ้าชายเสมอ อันที่จริงพวกเขาระดือหรือร้นอยากส่งมอบให้เสียด้วยซ้ำ
ตั้งแต่เสื้อคลุมในวันที่อากาศหนาวเย็นไปจนถึงเค้กหน้าครีมที่มาจาก
ห้องครัว

แต่ไรย์ไม่ได้ขอม้วนอักษรนี้ เขายืมมันมาจากโต๊ะของไทเร็น มันคือ
หนึ่งในม้วนอักษรนับโหลที่มัดไว้ด้วยโบเส้นบางสีขาวอันเป็นสัญลักษณ์
คาถาของนักบวช ไม่มีคาถาที่แปลกหรือซับซ้อนเกินไปในแบบที่ไรย์ไม่ชอบ
แต่เป็นคาถาที่เน้นประโยชน์ใช้สอย

คาถาถนอมไม่ให้อาหารบูดเน่า

คาถาปกป้องต้นไม้ในสวนจากน้ำค้างแข็ง

คาถาที่ทำให้ไฟลุกได้โดยไม่ใช้น้ำมัน

ไรย์จะลองร่ายทุกอันจนกว่าจะเจอคาถาที่ได้ผล คาถาที่จะสื่อสาร
กับเวทมนตร์ซึ่งไรย์มั่นใจว่าหลับใหลอยู่ในเส้นเลือดของตน คาถาที่จะ
ปลุกมันขึ้นมา

สายลมอ่อนพัดผ่านวิหารขณะเจ้าชายควักเหรียญลินสีดแดงออกมา
จากกระเป๋าหนึ่งกำมือ พระองค์ใช้มันทับม้วนอักษรที่กางบนพื้น บนกระดาน
มีแผนที่ซึ่งวาดด้วยลายเส้นหนักแน่นของหัวหน้านักบวช มันไม่เหมือนกับ
แผนที่ในห้องบัญชาการรบของพระบิดาที่แสดงอาณาจักรทั้งหมด ไม่เลย
นี่คือแผนที่คาถา คือแผนผังเวทมนตร์

ด้านบนของม้วนอักษรมีสามคำเขียนไว้ด้วยภาษาสามัญ

'อิส เอนอส โวล'

ไรย์อ่าน

เปลวไฟชั่ววินันตร์

ได้คำเหล่านี้คือวงกลมคู่ที่มีศูนย์กลางร่วมกัน มันถูกลากเชื่อมต่อกันด้วยเส้นสายอันประณีตและสัญลักษณ์ขนาดเล็กเป็นจุดๆ นี่คือข้อความแบบย่อที่ผู้สร้างคาถาในลอนดอนนิยมใช้กัน ไรย์หรือตาขณะพยายามทำความเข้าใจข้อความที่เขียนไว้อย่างหวัดๆ พระองค์มีพรสวรรค์ด้านภาษาเลียนแบบได้ทั้งจังหวะล่องลอยของภาษาฟาโร ทั้งกระแสอันดูดนินในทุกพยางค์ของภาษาเวสท์ ตลอดจนสำเนียงขึ้นลงในภาษาพูดที่ชายแดนของอาร์เนส แต่ภาษาบนม้วนอักษรนี้คล้ายจะขยับไปมาจนดูพราวแววในสายตาของไรย์ พระองค์เห็นชัดบ้างไม่ชัดบ้างเป็นระยะ

พระองค์ขบริมฝีปาก (มันเป็นนิสัยเสียที่พระมารดาเตือนให้เลิกทำ อยู่เสมอ เพราะดูไม่สมกับเป็นเจ้าชาย) จากนั้นก็วางมือลงบนขอบกระดาดทั้งสองข้าง ปลายนิ้วปัดผ่านวงกลมวงนอกแล้วเริ่มร่ายคาถา

ดวงตาของเจ้าชายจับจ้องกึ่งกลางกระดาดขณะอ่านออกเสียงทีละคำ แม้จะยังติดขัดและแตกพร่าอยู่บนลิ้น ซีฟจอร์เองก็เดินก้องหูกังหาวฟังดูไม่เข้ากับกระแสนกรรมชาติของเวทมนตร์ แต่ไรย์ก็ยังคงประคองคาถาไว้ได้ พระองค์ใช้พลังแห่งความมุ่งมั่นตอกตรึงมันไว้ และเมื่อใกล้ถึงตอนจบก็เริ่มมีไอร้อนวูบขึ้นมา พระองค์รู้สึกว่ามันสะกิดไปทั่วฝ่ามือ ลามต่อลงไปที่นี่ัวปัดผ่านขอบวงกลม จากนั้น...

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ไม่มีประกาย

ไม่มีเปลวไฟ

พระองค์ร่ายคาถาอีกครั้ง สองครั้ง และสามครั้ง ทว่าความร้อนในมือเริ่มจางลงแล้ว เหลือเพียงความชาอุบยิบธรรมดา ไรย์ผิดหวังจนเผลอปล่อยให้เสียงแผ่วหายไปพร้อมกับสมาธิหยดสุดท้าย

เจ้าชายทรุดกลับไปพิงผนังหินเย็นเฉียบ 'แซงต์' พระองค์พึมพำแม้รู้ว่าการสบถไม่ใช่สิ่งดี แต่มันมาสบถที่นี้ด้วย

'นายกำลังทำอะไรนะ'

เมื่อไรย์เงยหน้าก็พบพี่ชายยืนอยู่ตรงปากทางเข้าวัง เสื้อคลุมสีแดงพาดอยู่รอบไหล่แคบ ทั้งที่ยังอายุแค่สิบปีเก้าเดือน แต่ใบหน้าของเคลล์กลับฉายแววของชายหนุ่มผู้เคร่งขรึมเสียแล้ว กระทั่งหว่างคิ้วยังปรากฏรอยย่นให้เห็น ผสมสีน้ำตาลแดงของเจ้าตัวแปลงประกายแม่มในแสงสีเทายามเช้า ดวงตาที่ข้างหนึ่งเป็นสีฟ้าและอีกข้างเป็นสีดำดูจระต๋อทำให้ผู้คนต่างพากันก้มหน้าหลบตา ถึงไรย์จะไม่เข้าใจว่าทำไม แต่พระองค์ยังคงตั้งใจมองหน้าเคลล์ทุกครั้งเพื่อให้พี่ชายรู้ว่ามันไม่สำคัญสักนิด ตาก็คือตา

แน่นอนว่าเคลล์ไม่ใช่พี่ชายแท้ๆ ของไรย์ แค่มองแวบเดียวก็สามารถรู้ถึงความต่างได้แล้ว เคลล์เป็นส่วนผสมที่เหมือนน้ำโคลนต่างชนิดมานั้นเข้าด้วยกัน เขามีผิวสีอ่อนแบบชาวเวสท์ ร่างกายสูงเพรียวแบบชาวฟาโร และเส้นผมสีน้ำตาลแดงที่พบได้เฉพาะพรมแดนทางเหนือของอาร์เนส ไหนจะดวงตาคู่นั้น ข้างหนึ่งเป็นสีธรรมชาติแต่ไม่ใช่ลักษณะเฉพาะของชาวอาร์เนส ส่วนอีกข้างเป็นอันตราย สัญลักษณ์ของเวทมนตร์ในฐานะเอเว่นหรือผู้ได้รับพร

ในทางกลับกันไรย์มีผิวสีน้ำตาลอบอุ่น เรือนผมสีดำ และดวงตาสีอำพันดูเป็นลอนดอนไปทุกส่วน เป็นราชวงศ์มาเรชไปทุกส่วน เป็นสมาชิกราชวงศ์ไปทุกส่วน

เคลล์มองใบหน้าขึ้นสีของเจ้าชาย ตามด้วยม้วนอักษรที่กางอยู่เบื้องหน้า เขาคุกเข่าลงตรงข้ามไรย์ เนื้อผ้าของเสื้อคลุมกองอยู่บนพื้นหินรอบตัว 'นายไปเอามันมาจากไหน' เขาถามด้วยน้ำเสียงติดไม้พ้อใจ

'จากไทเรน' ไรย์ตอบ พี่ชายมองพระองค์อย่างไม่เชื่อ ไรย์จึงต้องแก้ว่า 'จากห้องทำงานของไทเรน'

เคลล์กวาดตามองคาถาแล้วขมวดคิ้ว 'เปลวไฟชั่ววินด์เรอ'

ไรย์เก็บเหรียญลินจากพื้นอย่างใจลอยแล้วยักไหล่ 'มันคือสิ่งแรกที่คุณคว้ามานะ' เขาพยายามทำเสียงเหมือนไม่ใส่ใจคาถาโง่งนี้ ทว่าลำคอของไรย์กลับตีบตัน ขอบตาก็แสบร้อน 'ไม่สำคัญหรอก' เจ้าชายพูดพลางโยนเหรียญให้กระดอนไปบนพื้นราวกับก้อนหินที่ตกกระทบผิวน้ำ 'ฉันใช้มันไม่ได้'

เคลล์ถ่ายน้ำหนักตัว ริมฝีปากขยับอ่านลายมือของนักบวชแบบไร้เสียง เขายื่นมือทั้งสองให้ลอยอยู่เหนือกระดาด ฝ่ามือองเข้าหากันราวกับกำลังประคองเปลวไฟที่ยังไม่โผล่ขึ้นมาด้วยซ้ำ จากนั้นก็เริ่มท่องคาถา ตอนที่ไรย์ลองทำถ้อยคำกลับร่วงหล่นลงมาเหมือนก้อนหิน ทว่าเมื่อออกจากปากเคลล์ กลับกลายเป็นบทกวีที่ลื่นไหลและมีเสียงฟ่อเหมือนงู

อากาศรอบตัวพวกเขาอบอุ่นขึ้นมาทันที ไอน้ำผุดออกจากลายเส้นที่ลากไว้บนม้วนอักษร ก่อนหมึกจะซึมเข้าไปแล้วพากันลอยขึ้นมาเป็นหยดน้ำมัน จากนั้นมันก็ติดไฟ

เปลวไฟลอยอยู่ในอากาศระหว่างมือทั้งสองข้างของเคลล์ มันเป็นดวงไฟสีขาวสว่างจ้า

เขาทำให้มันดูง่ายมากจนแทบหนึ่งไรย์รู้สึกถึงความโกรธที่มีต่อพี่ชาย มันร้อนแรงราวกับประกายไฟ...แต่ก็หายไปรวดเร็วพอกัน

มันไม่ใช่ความผิดของเคลล์ที่ไรย์ใช้เวทมนตร์ไม่ได้ เจ้าชายดันตัวลุกขึ้นแล้วในตอนที่เคลล์จับแขนเสื้อพระองค์ไว้ เขาดึงมือไรย์ให้มาอยู่สองข้างของคาถา พาเจ้าชายให้เข้ามาอยู่ในวงล้อมของเวทมนตร์ ความอบอุ่นที่ไธผ่านฝ่ามือทำให้ไรย์รู้สึกกำกั่ง ทั้งยินดีกับพลังและรับรู้ได้ว่ามันไม่ใช่ของตัวเอง

'ไม่เห็นจะเข้าท่าเลย' พระองค์พึมพำ 'ฉันเป็นเจ้าชายรัชทายาทนะ เป็นผู้สืบทอดของแม่ก็ซิม มาเรช ฉันควรจุดไฟบ้าง นี่ได้สิ'

เคลล์ขบริมฝีปาก พระมารดาไม่เคยเอ็ดที่เคลล์ทำแบบนี้ 'อำนาจมืออยู่หลายรูปแบบ'

'ฉันอยากได้เวทมนตร์มากกว่าม่งกุฏ' ไรย์พูดด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

เคลล์พิจารณาเปลวไฟสีขาวดวงเล็กที่อยู่ระหว่างพวกเขา 'ม่งกุฏถือเป็นเวทมนตร์ชนิดหนึ่ง ลองคิดดูให้ดีๆ ผู้วิเศษควบคุมธาตุ ราชาก็ควบคุมอาณาจักรไง'

'ถ้าราชาของคันั้นแข็งแกร่งมากพอละนะ'

เคลล์เงยหน้าขึ้นมอง 'นายเป็นราชาที่ดีได้แน่ ถ้าไม่พาตัวเองไปตายเสียก่อน'

ไรย์พ่นลมหายใจจนเปลวไฟดับไปไหน 'นายรู้ได้ยังไง'

คำถามนี้ทำให้เคลล์ยิ้มออกมา มันถือเป็นของหายาก และไรย์ก็อยากรักษามันไว้ให้ได้ พระองค์เป็นคนเดียวที่ทำให้พี่ชายยิ้มได้ ซึ่งเจ้าชายมองเรื่องนี้เป็นเหมือนตราบาปเกียรติยศ แต่เมื่อเคลล์ตอบว่า 'เวทมนตร์นะ' ไรย์ก็นึกอยากทาบเขาแทน

'นายมันเลว' พระองค์พิมพ์าขณะพยายามชักมือหนี แต่นิ้วของพี่ชายกลับรัดแน่นขึ้น

'อย่าเพิ่งปล่อยมือ'

'ไปให้พ้นเลย' ไรย์ว่า ตอนแรกเป็นแค่การพูดเล่น แต่เมื่อเปลวไฟระหว่างฝ่ามือสว่างและร้อนขึ้น พระองค์ก็ย้ำอย่างจริงจังว่า 'หยุดนะ นายกำลังทำฉันเจ็บ'

ความร้อนลามเลียไปตามนิ้ว ก่อนที่ความปวดแสบปวดร้อนอย่างรุนแรงจะแผ่ไปยังมือและแขน

'หยุดเถอะ' เขาวิงวอน 'เคลล์ หยุดสิ' แต่เมื่อไรย์ละสายตาจากไฟสว่างจ้าขึ้นมามองหน้าพี่ชาย พระองค์ก็พบว่ามันไม่ใช่ใบหน้าอีกต่อไป ไม่มีอะไรเลยนอกจากห่อหุ้มความมืด ไรย์สูดหายใจเลือกพร้อมกับดินเหนียว แต่พี่ชายของพระองค์ไม่มีเลือดเนื้ออีกต่อไป อีกฝ่ามือกลายเป็นหิน มือเองก็เป็นเหมือนกุญแจที่รัดข้อมือไรย์ไว้

ไม่ใช่แล้ว เจ้าชายคิด มันต้องเป็นความฝันแน่ๆ...ฝันร้ายด้วย ทว่าความร้อนของไฟและแรงกดดันที่ข้อมือกลับสมจริงมาก มันรุนแรงขึ้นทุกจังหวะที่พจร ทวีขึ้นทุกลมหายใจเข้าออก

เปลวไฟที่อยู่ระหว่างพวกเขาเปลี่ยนไปมีรูปทรงยาวเรียวยาวคล้ายใบมีดแสง ปลายแหลมชี้ตรงไปยังเพดานก่อนจะค่อยๆ เบนมาหาไรย์อย่างน่าหวาดหวั่น พระองค์ฝันสับสนลางร้องเสียงดัง แต่ก็ไม่อาจหยุดยั้งมืดแปลงแสงโชติช่วงที่ฝังตัวเข้ามาในอก

เจ็บ

ทำให้มันหยุดที

มันแทงเข้าที่สี่ข้างของพระองค์จนกระดูกร้อนผ่าว จากนั้นก็ทะลุเข้าสู่หัวใจ ไรย์พยายามร้องแต่กลับมีควันพวยพุ่งออกมา อกของพระองค์เหวอะหวะไปด้วยบาดแผลแห่งแสง

พระองค์ได้ยินเสียงของเคลล์ ไม่ใช่จากรูปสลัก แต่จากตรงไหน
สักแห่ง จากสถานที่อันห่างไกลและเลือนราง 'อย่ายอมแพ้'

แต่มันเจ็บ เจ็บมากเหลือเกิน

'หยุด'

ไรรยกำลังโดนเผาจากภายในสู่นอก

'ได้โปรด'

กำลังจะตาย

'อยู่ก่อน'

อีกครั้ง

ครู่หนึ่งที่สีดำเปิดทางให้สีอื่น พระองค์เห็นเพดานที่มีผ้าพลัวไหม
เห็นใบหน้าอันคุ้นเคยลอยอยู่ตรงขอบสายตาที่พรมัวเพราะน้ำตา ดวงตา
ที่เหมือนพายุคุ่นั่นเบิกกว้างด้วยความกังวล

"ลุดเธอ" ไรรยถามเสียงแหบแห้ง

"ฉันอยู่ที่นี่" อลูคาร์ตตอบ "ฉันอยู่ที่นี่ อยู่กับฉันก่อนนะ"

ไรรยพยายามจะพูด แต่หัวใจกลับเต้นกระแทกที่ไคร่งร้าวกับพยายาม
จะทะลุออกมาให้ได้

มันเต้นแรงเป็นสองเท่าก่อนจะแผ่วลง

"เจอเคลล์หรือยัง" เสียงหนึ่งถาม

"ไปให้พ้น" อีกคนสั่ง

"ทุกคนออกไปให้หมด"

สายตาของไรรยพรมัว

ภายในห้องรูปไหม สรรพเสียงฟังดูอื้อ ความเจ็บปวดแปรเปลี่ยนเป็น
บางอย่างที่แยกว่านั้น ความแสบร้อนรุนแรงของใบมีดล่องหนกลายเป็น
ความเย็นเยียบ ร่างกายของพระองค์พยายามสู้แล้วก็แพ้ สู้แล้วก็แพ้ แล้วก็
แพ้ แล้วก็...

ไม่ พระองค์ควรวอน แต่รู้สึกได้ว่าเส้นด้ายในตัวขาดไปที่ละเส้น จนกระทั่ง
ไม่เหลืออะไรไว้ให้ประคองสติ

จนกระทั่งใบหน้าของอลูคาร์ตหายไปและห้องก็เริ่มพรมัวเลือน

จนกระทั่งความมืดเย็นแสนอันหนักอึ้งมาโอบรัดโรยไว้แล้วฝั่งพระองค์
ลงไป

V

อลูคาร์ด อีเมอริไม่คุ้นเคยกับความรู้สึกหมดท่าเช่นนี้

เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน เขาเพิ่งชนะการแข่งขันเอสเซนทาสซ์และได้ชื่อว่าเป็นผู้พิเศษที่แข็งแกร่งที่สุดในสามอาณาจักร แต่ตอนนี้ขณะนั่งอยู่ข้างเตียงของโรย เขากลับไม่รู้ว่าจะทำอะไร ไม่รู้ว่าจะช่วยอย่างไร หรือต้องใช้วิธีไหนเพื่อรักษาชีวิตของเจ้าชาย

ผู้พิเศษได้แต่มองดูเจ้าชายนอนขดตัว ใบหน้าซีดเขียวติดกับผ้าปูเตียงยับย่น เขาได้แต่มองโรยร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดเพราะโดนทำร้ายด้วยบางอย่างที่แม้แต่อลูคาร์ดก็มองไม่เห็นและต่อสู้ไม่ได้ เขายินยอม...และเต็มใจเดินทางไปสู่สุดขอบโลกเพื่อให้โรยปลอดภัย แต่อะไรก็ตามที่กำลังฆ่าโรยไม่ได้อยู่ที่นี้

"เกิดอะไรขึ้น" เขาถามซ้ำมากกว่าสิบรอบ "ฉันทำอะไรได้บ้าง"

ทว่าไม่มีใครตอบ เขาเลยได้แต่ปะติดปะต่อเงื่อนงำจากคำวิงวอนของราชินี คำสั่งของราชา คำพูดร่อนรนของโลลา และเสียงกึกก้องขององค์กรหัสหลวงที่กำลังค้นหา ทุกคนต่างร้องเรียกหาเคลล์

อลูคาร์ดนั่งโน้มตัวไปข้างหน้าพลางจับมือเจ้าชายไว้แน่น สายตาเฝ้ามองเส้นใยเวทมนตร์รอบร่างกายของโรยที่ดูเปื่อยยุ่ยจนใกล้ขาดเต็มที คนอื่นมองโลกแล้วเห็นแสงสว่าง เจามีด สีสัน แต่อลูคาร์ด อีเมอริเห็นมากกว่านั้นเสมอมา เขาเห็นโครงสร้างที่ถักทอกันของพลัง เห็นรูปแบบของเวทมนตร์ไม่ใช่แค่รัศมีของคาถาหรือร่องรอยของการร้าย แต่เห็นสีสันของเวทมนตร์แท้จริงที่วนเวียนอยู่รอบตัวคนและเดินไปตามเส้นเลือดของพวกเขา ทุกคนเห็นแสงสีแดงของแม่น้ำไอส์ แต่อลูคาร์ดเห็นโลกทั้งใบเป็นสีสันสดใส เห็นบ่อเวทมนตร์ตามธรรมชาติสว่างเรืองเป็นสีแดงเข้ม เห็นร่างกายของผู้พิเศษธาตุห่อหุ้มด้วยสีเดียวกับสีฟ้า เห็นคำสาปอาบย้อมด้วยสีม่วง เห็นคาถาอันแข็งแกร่งจรัสด้วยสีทอง แล้วอันตาริเล่า มีเพียง

พวกเขาทั้งสองแสงสีเข้มเหลือบรุ่ง ไม่ใช่แค่สีเดียวแต่มีทุกสีรวมอยู่ด้วยกัน มีทั้งที่เป็นธรรมชาติและไม่เป็นธรรมชาติราวกับมีเส้นใยระยิบระยับห่อหุ้มตัวพวกเขาเหมือนเส้นไหม เป็นเส้นที่เด่นอยู่บนผิวของอันตาริ

ตอนนี้ลูคาร์ดเห็นเส้นใยแบบเดียวกันนั้นเปื้อยขาดอยู่รอบตัวเจ้าชายที่กำลังนอนชด

มันไม่ถูกต้อง เวทมนตร์อันน้อยนิดของโรย์เป็นสีเขียวเข้มเสมอมา (เขาเคยบอกเจ้าชายครั้งหนึ่งเพื่อให้ได้เห็นพระองค์ทำหน้าบูดบึ้ง โรย์ไม่เคยชอบสีนี้)

แต่ทันทีที่ลูคาร์ดพบโรย์อีกครั้งหลังจากห่างกันไปสามปี เขาก็รู้ว่าเจ้าชายแตกต่าง พระองค์เปลี่ยนไป ไม่ใช่ตรงสีความที่เด่นชัด ความกว้างของลาดไหล่ หรือเงาคอไล่ได้ตาที่เพิ่มมาใหม่ แต่เป็นเวทมนตร์ที่ผูกมัดพระองค์อยู่หลังเป็นสิ่งมีชีวิตและหายใจได้ มันมักจะเคลื่อนที่ไปพร้อมกับกระแสชีวิตของผู้คน แต่เวทมนตร์ใหม่รอบตัวโรย์กลับหยุดนิ่ง เป็นเส้นใยที่พันแน่นราวกับเชือกมัดรอบตัวเจ้าชาย

แต่ละเส้นวาววับเหมือนน้ำมันบนผิวน้ำ เหมือนสีส้มและแสงที่หลอมรวมเข้าด้วยกัน

คืนนั้นในห้องของโรย์ เมื่อลูคาร์ดแหวกเสื่อยาวไปด้านข้างเพื่อจู่โจมเจ้าชาย เขาบังเอิญเห็นบริเวณที่มีเส้นสีเหลือบเงินถักทออยู่บนผิวของพระองค์ มันสานตัวตรงไปยังวงที่สลักอยู่เหนือหัวใจ เขาไม่จำเป็นต้องถามว่าใครเป็นคนใช้คาถานี้ เพราะมีเพียงอันตาริผู้นั้นที่ผุดขึ้นมาในความคิด แต่ลูคาร์ดไม่รู้ว่าจะเคลียร์ได้อย่างไร ปกติเขาแยกแยะเวทมนตร์ได้จากการมองเห็นใยของมัน ทว่าเส้นใยของคาถานี้ไม่มีจุดเริ่มต้นหรือจุดสิ้นสุด เส้นใยเวทมนตร์ของเคลล์มุดเข้าสู่หัวใจของโรย์แล้วหายไป... ไม่สิ ไม่ได้หายไป แต่โดนฝังไว้ เป็นคาถาที่แข็งแกร่งและไม่สิ้นคลอน

แต่ตอนนี้มันกลับสลายตัวลงเรื่อยๆ

เส้นใยขาดไปที่ละเส้นภายใต้แรงดึงล่องหน แต่ละเส้นที่ขาดล้วนเรียกเสียงสะอื้นและลมหายใจสั้นครี้อจากเจ้าชายผู้สะลึมสะลือ ทุกสายใยที่เปื้อยขาดนั้น...

อย่างนี้เอง เขาเข้าใจแล้ว มันไม่ใช่แค่คาถา หากแต่เป็นสายสัมพันธ์

อย่างหนึ่ง

ที่เชื่อมติดอยู่กับเซลล์

เขาไม่รู้ว่าการทำไม่ชีวิตของเจ้าชายถึงผูกมัดอยู่กับชีวิตของอันตาริ ไม่อยากจะนึกด้วยซ้ำ แต่เวลานี้เขาเห็นแผลเป็นที่อยู่ระหว่างที่โครงอัน สันเทียมของไรย์แล้ว มันกว้างเท่าคมมีดสั้น และทันใดนั้นเขาก็เข้าใจกระจ่างแจ้ง ความรู้สึกมวนท้องระคนจนตรอกไล่ตามหลังกมา แต่สายสัมพันธ์นี้กำลัง จะขาด อลูคาร์ตจึงทำสิ่งเดียวที่ทำได้

เขาจับมือเจ้าชายแล้วพยายามถ่ายทอดพลังใส่เส้นใยที่เปื่อยยุ่ย รวากับว่าแสงสีน้ำเงินจากพายุเวทมนตร์ของเขาจะหลอมรวมกับแสงสีรุ้ง ของเซลล์ได้โดยไม่โดนแผดเผาอย่างไร้ประโยชน์ เขาภาวนาต่อพลังอำนาจ ทุกอย่างบนโลกนี้ ต่อนักบุญทั้งมวลและนักบวชทั้งหมด ต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์... ทั้งที่เขาเชื่อและไม่เชื่อ...เพื่อให้ได้มาซึ่งความแข็งแกร่ง แต่เมื่อไม่มีใคร ตอบรับ เขาก็หันมาพูดกับไรย์แทน เขาไม่ได้บอกเจ้าชายให้อดทน ไม่ได้ บอกเจ้าชายให้เข้มแข็ง

เขาแค่พูดถึงอดีต อดีตของพวกเขา

"นายจำได้ไหม คืนก่อนที่ฉันจะจากไปนะ" เขาพยายามข่มความกลัว ไม่ให้ปะปนกับเสียง "นายยังไม่เคยตอบคำถามของฉันเลย"

อลูคาร์ตหลับตาลง ส่วนหนึ่งเพื่อระลึกภาพความทรงจำ อีกส่วน เพราะทนเห็นเจ้าชายเจ็บปวดไม่ไหว

ตอนนั้นเป็นฤดูร้อน ทั้งสองกำลังนอนอยู่บนเตียง ร่างกายกอดก่าย ให้ความอบอุ่นกันและกัน เขาลากมือไปตามผิวอันไร้ที่ติของไรย์ เมื่อเจ้าชาย ขยับตัวอย่างพอใจ เขาก็พูดว่า "วันหนึ่งนายจะแก่และเหี่ยวเฉา แต่ฉันจะ ยังคงรักนาย"

'ฉันไม่มีวันแก่หรอก' เจ้าชายบอกด้วยความมั่นใจ เป็นคำพูดที่มีเพียง ผู้รู้เดียวสาแสนยาววัยและแข็งแรงเท่านั้นถึงจะเอ่ยได้

'งั้นนายก็วางแผนจะตายเร็วสินะ' เขาหยอกล้อ ไรย์จึงยกไหล่อย่าง สว่างาม

'หรือไม่ก็คงอยู่ไปชั่ววันจันทร์'

'โอ้ ถ้าจริง'

เจ้าชายปัดปอยผมสีเข้มออกจากดวงตา 'การตายเป็นเรื่องที่น่าเบื่อมาก'

'ขอถามจริง ๆ นะ' อลุคาร์ดพูดขณะยันตัวไว้ด้วยศอกข้างหนึ่ง 'นายตั้งใจจะทำไมเพื่อให้ได้อยู่ตลอดไป'

โรยด์ิงเขาลงมา จากนั้นก็จับบทสนทนาด้วยจุมพิต

แต่โรยด์ิงในตอนนั้นนอนตัวลั่นสะท้านอยู่บนเตียง เสียงสระอื่นลอดออกมาจากพื้นที่ที่กดแน่น ปอยผมสีดำเปียกแนบติดใบหน้า ราชีนีเรียกหาผ้า เรียกหาหัวหน้านักบวช เรียกหาเคลล์ ส่วนอลุคาร์ดกระชับมือคนรักของเขาไว้แน่น

"ฉันเสียใจที่จากไป ฉันขอโทษ แต่ตอนนี้ฉันอยู่ได้แล้ว ดังนั้นนายจะตายไม่ได้" เขาพูด สุดท้ายเสียงก็แตกพร่าจนได้ "นายไม่เข้าใจหรอกว่าทำแบบนั้นจะเสียมารยาทแค่ไหน ฉันอุตส่าห์มาไกลขนาดนี้แล้วนะ"

มือของเจ้าชายบีบแน่นขึ้นขณะที่ร่างหดเกร็ง

อกของโรยด์ิงสะท้อนขึ้นลงอย่างรุนแรงเป็นครั้งสุดท้าย

จากนั้นก็แน่นิ่งไป

ครู่หนึ่งที่อลุคาร์ดโล่งอก เพราะในที่สุดโรยด์ิงก็ได้พักผ่อนเสียที ในที่สุดโรยด์ิงจะได้หลับ ครู่หนึ่งที่ทุกอย่างดูสงบเงียบ ครู่หนึ่งที่...

แต่แล้วช่วงเวลานั้นก็แหลกสลาย

ใครบางคนกำลังร้องลั่น

นักบวชต่างดันเข้ามาข้างหน้า

องครักษ์วิ่งตัวเขากลับมา

อลุคาร์ดจึงลงไปที่เจ้าชาย

เขาไม่เข้าใจ

เขาไม่อาจเข้าใจ

จากนั้นมือของโรยด์ิงก็เลื่อนหลุดจากมือของเขาแล้วตกลงบนเตียง

อย่างไร้ซึ่งชีวิต

สายใยสีเงินเส้นสุดท้ายเหนียวรั้งไว้ไม่ไหว มันเลื่อนตกจากผิวของโรยด์ิงเหมือนผ้าปูเตียงในฤดูร้อน

จากนั้นเขาก็ร้องลั่น

อลุคาร์ดจำอะไรหลังจากนั้นไม่ได้อีกเลย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3JV6AW6>